

Nemohla som ináč, začala som sa smiať. „Cukrové sestry? Pipa? Vážne neviem, čo by na nich mohlo byť sladké.“ Než sa dedko stihol nahnevať, rozbehla som sa do domu. „Tak už podľ, polievka je na stole. Všetci na teba čakajú!“ vykrikla som cez rameno. Cukrové sestry! Keď som si na to spomenula, musela som sa zase smiať.

Čo je horšie, sestra v puberte alebo Princezná na hrášku?

Moja sestra Pia je v puberte. To je horšie ako tá najhoršia choroba, pretože na ňu nie je žiadny liek. Puberta sa musí prežiť, povedala mama. Ale môže to trvať aj roky.

Môj otec, moja mama a ja sme s nervami v koncoch, pretože Pia má buď zlú náladu alebo je nešťastná a plače ako korytnačka. Naozaj, šťastnú sme ju nevideli už celé mesiace. Smiech, to som medzitým pochopila, je v puberte prísne zakázaný.

Možno bola Piina puberta tiež dôvod, prečo naši chceli odletieť do Austrálie bez nás. Chceli si

jednoducho od nej odpočinúť. A ja som mala tieto dva týždne stráviť spoločne s Piou u babičky a dedka. Jasné, vila Marmeláda je obrovská, keď sa to tak vezme, mohla by som byť vlastne celý deň pred sestrou niekde schovaná. Ale je tu ešte jeden problém, dvojnohý, zelenooký a pehatý problém s ryšavými vlasmi. Lucia, ktorej hovoríme Princezná na hrášku.

Lucia je vo vile Marmeláde doma. Pri našej poslednej návšteve nás sledovala na každom kroku. Stále nám chcela rozkazovať, čo môžeme robiť a čo nie. Tentoraz to určite nebude iné. Ani trošku sa neteším na nasledujúce dva týždne.

Ocko a strýko Lorenc si rozložili na kuchynskom stole mapu Austrálie. Červenou ceruzkou si vyznačili trasu cesty. Človek by naozaj takmer nerozoznal jedného od druhého. Mamička a teta Marita sedeli mlčky vedľa seba. Z dôvodov, ktoré mi však nechce nikto prezradiť, sa tie dve nemajú veľmi v láske. A napriek tomu chcú stráviť celé dva týždne v obytnom aute na ceste naprieč Austráliou. Smiešne, však? V obytnom aute je tak málo miesta, že si ľudia ležú po chrbtoch a určite aj na nervy. Za nič na svete by som s Princeznou na hrášku v obytnom aute nikam nešla.